

Шоко стояв біля своєї двоногої улюбленниці Лотти й скося зиркав на стіл. На розстеленій барвистій скатертині було повно страв для двоногих, але там лежало дещо й для нього та його друзів. Він відчув, як із рота потекла слина, й тихо цмокнув.

Лотта обернулася і смикнула його за вухо.

— Ти вже, мабуть, морквинку винюхуєш?

— І яблучка теж, — задоволено пробелькотів він.

Присутні засміялися. За столом перед будинком зібралися майже всі мешканці Блюмхенгофу. Не було тільки Оле, Графіні й Тоні, бо вони саме паслися на вигоні за хатою. А Шоко з Кексом щойно повернулися з прогулянки разом із Лоттою і Гретою, тож їм дозволили залишитися на подвір'ї.

У двоногих запланована на сьогодні спільна вечеря. Бо надворі все ще досить тепло, а це, на думку Марії, гарна нагода всім разом посидіти й поговорити.

Справді чудова ідея! Шоко облизав губи.

Тільки-но Марія почала виносити з дому наїдки, як сюди негайно наввипередки примчали Бруно, Амалія і — як же без них?! — трое пернатих пані. Адже від Марії їм завжди щось ненароком перепадало: як не в пащу, то у дзьоба. Тут навіть бурчання хазяйки не діяло.

Шоко відчув, як йому між зубів протискається морквина, мабуть, так само щось дісталось і його малому плямистому другові.

Бо з іншого боку столу, що його пильнував Кекс, долинали смачне чмакання.

— Хтось читав сьогоднішню газету? — запитала присутніх Марія.

У відповідь усі лише похитали головами. Шоко теж.

— Шоко каже «ні», — засміялася Грета.

— Аттенцъйоне! — Її тітонька помахала якимось папірцем у руці. — Якби він умів читати, то був би зараз просто в захваті.

— Чому? — одночасно вирвалося у Лотти й Грети.

— Читати? Шоко? — закудкудакали під столом кури. — Але ж він для цього надто дурний!

— Що правда, то не гріх, — муркнула Амалія, нахабно йому посміхаючись.

Вуха Шоко вмить прилипли до голови. Спочатку вкусити кішку чи напугати під столом курей? Однак Лотта помітила його прищулені вуха й поплескала по шиї.

— І про що ж там ідеться? — прогугнявив Оскар із набитим їжею ротом і негайно впіймав сердитий Маріїн погляд. Його обличчя зашарілося.

— Ану, читай уже, Маріє, — не витримала хазяйка. — Інакше завтра вранці Шоко з Кексом стоятимуть біля школи, щоб навчитися читати. Ти лишень поглянь, як допитливо вони на тебе дивляться.

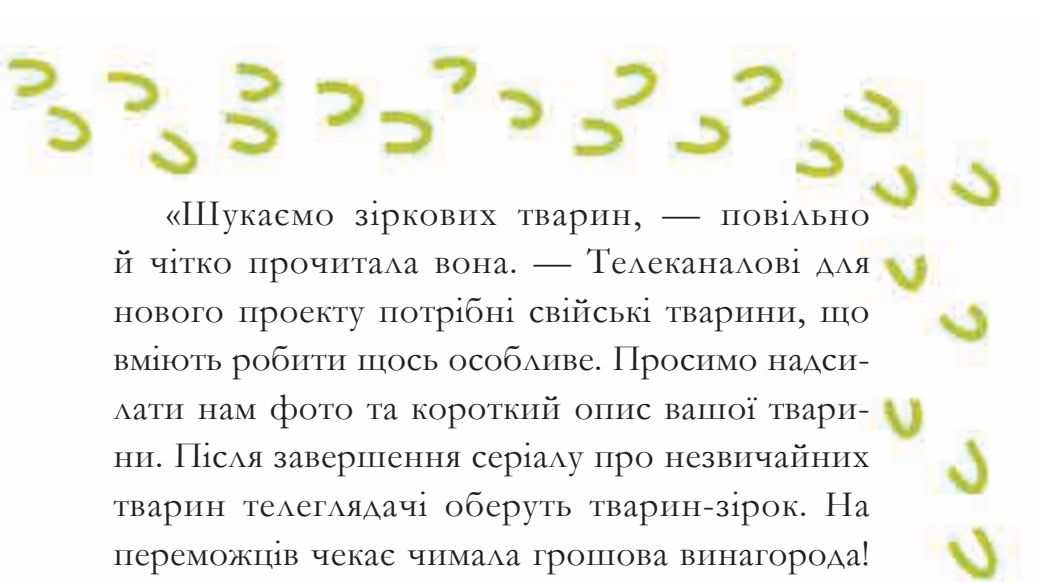
І всі двоногі знову розсміялися.

Вони що, глузують з нього? Шоко відкопив нижню губу.

— Може, ходімо до Тоні на пасовисько? — пробелькотів він Кексові ген на інший бік столу.

Та його друг ніяк на це не зреагував, а, мов зачарований, не зводив очей з Марії. І що такого особливого в отому папірці? Краще піти поскубти травичку, а потім подрімати. І щойно він рушив з місця, як Марія почала читати.

«Шукаємо зіркових тварин, — повільно й чітко прочитала вона. — Телеканалові для нового проекту потрібні свійські тварини, що вміють робити щось особливе. Просимо надсилати нам фото та короткий опис вашої тварини. Після завершення серіалу про незвичайних тварин телеглядачі оберуть тварин-зірок. На переможців чекає чимала грошова винагорода! Тож довго не зволікайте: можливо, саме ваш улюбленець незабаром стане телезіркою!»

Шоко метнувся навколо столу до Бруно.

— А телезірка — це щось круте?

Бруно, який пильно стежив за тим, аби не пропустити крихти від Оскаркової вечері, лише знизав плечима.

— Гадки не маю, — коротко гаркнув той.

Але тут знову заговорила Марія:

— Мамма мія! Ми обов'язково повинні когось туди послати, адже в нашому Блюмхенгофі є такий зірковий кінь!

Лотта з Гретою вибалушили очі, а Оскар аж припинив жувати. Хазяйка наморщила чоло.

Зиркнувши на Кекса, Шоко зрозумів, що його друг був здивований не менше, ніж він сам. І хто ж це з них має стати тією зіркою? І чому

це знає тільки Марія, а решта — ні? Принаймні ті, що зібралися тут за столом. Раптом він задер голову. Звісно, це — він! Хай там як, але Марія ще одна його фанатка після Лотти. Він скося глипнув на свою двоногу улюбленицю. Дивно, як вона досі до цього не додумалася?

— Оле! — замислено вигукнула хазяйка й поплескала в долоні. — Оле — наш зірковий герой. До того ж його порода нині на межі вимирання.

ОЛЕ? Великий мерин стане зіркою? Хіба це не щось для суперпоні? Чи те вимирання таке вже особливе? Шоко роззявив пащу, щоб запротестувати, але його знову випередили двоногі.

— Правильно! Дуже добре! — схвально вигукнула Марія. — Я саме й мала на увазі Оле. А якщо Оле потрапить на телебачення, — із серйозним виразом обличчя вона подивилася на всіх по черзі, — то й весь наш Блюмхенгоф стане знаменитим.

— Ми станемо знаменитими? Кудкудак, ко-ко-ко? — з-під столу вилетіла пані Жовтуха в супроводі пані Синюхи й пані Зеленухи.

— Треба негайно розповісти про це Графині! — кудакнула пані Зеленуха, і три язикаті курки перевальцем подріботіли до вигону.

Як на нього, то й Амалії варто було б негайно вшитися за ними слідом, але вона спокійнісінько вилизувалася, ніби, очікуючи, що ще новенького скаже Марія.

— А яка на вигляд ота телештуковина, куди має потрапити Оле? — запитав Шоко.

— Гадки не маю, — кинув Бруно, схиливши голову. — Може, Амалія знає.

Котяча пані, що вже сиділа на лавці біля Лотти, перевела свій погляд на них.

— Ці поні справжні невігласи. — Вона позіхнула так, ніби їй було нестерпно нудно від розмови з такими чотириногими телепнями, якими вони їй здавалися. — Це такий ящик,

у якому, коли його вмикають, з'являються двоногі, які про щось безперервно теревенять і бігають туди-сюди. Словом, як і тут на фермі.

Шоко здивовано вирячив очі.

— Ящик, напханий двоногими? А до них ще й Оле приєднається? Тоді це просто якийсь гігантський ящик!

Кішка роздратовано пирхнула:

— Який же ти йолоп! Двоногі там не справжні, для цього ящик надто малий. На жаль, я не знаю, чому їх у ньому видно.

— І як це ти чогось не знаєш? — не стримався Шоко. — Та все одно дякую.

Амалія підняла лапу й випустила кігті, але він не зважав на це. Тому що в його голові саме визрів пречудовий план Суперпони Шоко. Але він міцно стиснув губи. Звісно, він ніколи й нізащо не поділиться ним з абикимом. Хіба пізніше з Кексом і Тоні. Його ноги почали нетерпляче сіпатися, проте він вирішив ще трохи послухати двоногих.

— Може, вам з Оле варто позайматися трелюванням* лісу й надіслати фото цього дійства? — запропонувала Марія хазяйці.

* Трелювати — підтягати зрізані дерева до лісовозів.

Та, втупившись у стіл, замислено кивнула. Потім на обличчі хазяйки з'явилася грайлива посмішка і, коли вона підвела голову, її очі сяяли, мов два ліхтарики.

— Якщо Оле стане зіркою, а наша ферма відомою й Оле виграє ще й грошову винагороду, тоді ми зможемо нарешті побудувати нову стайню для поні.

НОВА СТАЙНЯ? ДЛЯ ПОНІ? Напевно, його очі зараз сяють не менше, ніж хазяйчині. Та це ж буде...

— Бомбезно! — радісно вигукнув Кекс. — Бо з нашого навісу під час наступної бурі точно ще кілька дощок відлетить.

Це правда. Тому важливо не-гай-но поділитися своїм планом Суперпоні Шоко з Кексом і Тоні.

Шоко зупинився біля Тоні й скубнув жмутик трави з кульбабкою.

— Ти знаєш, що таке ота телештуковина? — проплямкав він у ліве вухо гірського товариша.

Тоні зиркнув на нього скося, не припиняючи жувати. Шоко завжди дивувався, скільки всього може запхати в себе його приятель. Гафлінгер щодня поводився так, наче з наступного ранку **БІЛЬШЕ НІКОЛИ** не матиме їжі.

— Якая штуковина? — перепитав він.

— Телештуковина, — терпляче повторив Шоко. — Ну, куди Оле має потрапити.

Тоні стрепенувся. Пасма його білявої гриви хвисьнули Шоко в праве око.

— Не, я, бра, ни в курсі дела, — продовжував жувати товстун.

— Куди-куди я маю потрапити?!

Ліворуч від Шоко вигулькнули четверо величезних копит і чотири білі ноги, і він спиною відчув подих Оле.

— Марія з хазяйкою хочуть, щоб ти пішов у ту телештуковину, — радісно оголосив Кекс. — Ти маєш стати знаменитим, виграти гроші, щоб для нас, поні, побудували нову стайню, — плямистий малюк на мить затнувся. — Але тобі доведеться потренуватися у трелюванні лісу, ось.

— Тягати дерева? — Очі Оле стали майже такі ж великі, як і його копита. А вони, як відомо, нагадували супові тарілки.

Шоко цілком розумів мерина. По-перше, трелювання лісу звучить не надто привабливо, а по-друге, це, мабуть, ще й страшенно важко. Добре, що він сам замалий для чогось такого. Хоча... є ж і маленькі деревця... Шоко негайно прогнав геть цю жахливу думку.

— В гетому я тоже, к сожаленію, ниц ни
понімаю, — пробурмотів Тоні.

Наскільки Шоко знав свого друга, його не
цікавила ані зірковість, ані нова стайня. Головне,
щоб ясла були повні, а вони повні.

— І що ж такого особливого в тому, щоб
потягати дерева? — обізвалася Графиня.

Шоко лише зараз помітив, що гніда кобила
не промовила досі жодного слова. Але ж це не
нормально! Він роззирнувся навкруги. І куди
поділися набридливі курячі пані? Невже знову
помчали до будинку з невідкладним завданням
«я-мушу-все-знати-бо-я-допитлива»?

Графиня кліпнула очима і двома помахами
голови поправила собі гриву.

— Якщо тут і є хтось особливий, то це я.
Моя порода стародавня і благородна!

«І неймовірно пихата», — ледве не вирвалося у Шоко.

— А шо з мею породию? — втрутився раптом Тоні. — Вона деся дулеко-дулеко у горбах! А гето вам ни абишо!

— А ми з Кексом теж не в тім'я биті. До того ж я взагалі Шоко Суперпоні! — саме зараз час усім про це нагадати, поки вони тут не опаліли! — Хто, скажіть на милість, упіймав привида і врятував дике порося та гарненьку дівчинку поні? А нещодавно ще й самого себе та свого малого плямистого друга посеред велетенського безмежного моря?

— Так-так! — щосили кивав Кекс.

Графиня вмить прищулила вуха й цвѡхнула хвостом.

— Не смішіть мене! Таких поні, як ви, хоч греблю гати, — і за мить додала: — на жаль!

— Таких, як ви, теж не бракує, — відповів їй Оле, вишкіривши зуби. — А моя порода незабаром взагалі зникне, тому я, можна сказати, рідкісний. Потім мерин перевів погляд на них із Кексом. — А ви чому тут роти пороззявляли? Я цього не допущу!

Шоко це знав, але він ще ніколи не бачив, щоб Оле так відверто заперечував Графині.

Вона сердито дрібцювала навколо білого велетня, який до того ж ще й ходив по колу. Здавалося, що ці двоє танцюють. Шоко ледве не розреготався, але тоді кобила точно накинулася б на нього, щоб зігнати таким чином свою лють на Оле.

Краще тримати рота на замку, порадив він сам собі.

— А чи вміє тут хоч один із вас рухатися так елегантно, як це роблю я? Не кажучи вже про те, щоб так неймовірно високо стрибати?

Графиня зробила рух, ніби вона долає перешкоду, й ледве не влучила копитом у голову Кексові. На щастя, він вчасно відсахнувся.

— І я так запросто пудскочу, — продуднів Тоні й погицав слідом за кобилою, так ніби там стояли якісь малесенькі бар'єрчики.

Копитця Шоко самі зірвалися з місця.

— Зате я тут найпрудкіший! — І він вихором закружляв навколо всіх.

— А я другий після нього!

ПУ-УК! Кексів ніс враз прилип до хвоста Шоко.

— СТОП! — загорлав Оле. — АНУ, ВСІМ НЕГАЙНО ЗАСПОКОЇТИСЯ Й СТУДИТИ ПЕЛЬКИ!

Промовистий наказ вожака табуна! Шоко вперся копитами в землю і своїм задком пригальмував Кекса. Інші теж ніби остовпіли.

— Перепрошую, — форкнула Графиня, роздуваючи ніздрі. — Я розмовляю, коли мені заманеться.

— Зачекаємо, що скаже хазяйка, — пробасив Оле, нервово смикаючи верхньою губою. — А поки що покладемо край цьому базіканню про зірковість. Нехай хазяйка вирішує, хто з нас настільки особливий, щоб потрапити до тієї телештуковини.

Раптом меринові спало на думку, що він і досі не знає, що воно таке. Тож, не промовив-

ши більше жодного слова, він поплентався у напрямку подвір'я.

Графиня подалася в інший куток пасовиська. Зараз до неї напевно набіжить Амалія, щоб торохкотіти про її вишуканість. Зате принаймні їм дали наразі спокій.

— Вони всі скиїся нинормальній, — закотив очі Тоні. — А що, еслі, допустім, тая тіліштука опасна? Не... я туда ни ходок! — на підтвердження своїх слів він несамовито похитав головою, так що довга грива аж розлетілася на всі боки. — Ето, пожалуста, самії, біз міне.

— А раптом там даватимуть щось смачненьке? — вирішив подразнити товариша Шоко. Зазвичай це спокусило б будь-якого гафлінгера.

Але Тоні прищулив вуха й вишкірив зуби:

— Ше що скажи! Нима там ниескії їжи!

— Щодо мене, то я піду в ту телештуковину тільки за умови, якщо разом зі мною піде Грета, — заявив Кекс.

Шоко голосно засміявся.

— Але ж для цього треба бути ОСОБЛИВИМ!

— А ти вважаєш, що ми з Гретою не особливі? — Його малий плямистий друг зробив

ображене лице й повернувся до нього своїм кругленьким задком.

Тоні зітхнув.

— Пойду поїм. Гетії ваши телесвидумки дійствують мні на нерви.

Відійшовши від них подалі, він занурив носа у траву.

Так діла не буде. Шоко почував голову правою задньою ногою. Кожен думає про себе, що він особливий. Але жоден із них навіть не уявляє, що воно таке та телештуковина, як туди потрапити, та й взагалі, чи варто її боятися. Шоко зітхнув. Буде краще, якщо він ще трохи почекає зі своєю ідеєю суперпоні.

— Можливо, варто попросити Бруно, щоб він більше довідався для нас про ту телештуковину, — поміркував він уголос.

— Але ж його не пускають до хати, — зауважив Кекс.

— Пускають, — посміхнувся Шоко. — Коли він хворіє! Бруно варто лише вдати, ніби він нездужає. А ми йому пообіцяємо, що він стане знаменитим разом із нами. Сьогодні просто якийсь День чудових ідей суперпоні!

